



ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1885.

ΑΡΙΘ. 208

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούβέν%, πλην τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται «ή 'Εφημερίς τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

» » » 'Εξωτερικῆς 2.

'Εν δδφ Σταδίου αριθ. 39.

Αἱ ἀρχαιότητες τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅσοι ἀπό σας, μικροί μου φίλοι, ἔχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ κατοικήτε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔχετε πολλάκις ἰδεῖ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἑρείπια, τὰ ὁποῖα ὀνομάζομεν «ἀρχαιότητες τῶν Ἀθηνῶν», ἔχριν τῶν βασιλῶν ἐπισκέπτονται κατ' ἔτος τὴν πόλιν μας πολυάριθμοι ἔξωτι ἀπ' ἅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἢ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἔχει συνδρομητάς, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε εἶδον τὰς ἰσχυρὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν τούτου ἀναγινώσκονται ὄχι μόνον εἰς τὰς ἑπαρχίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Τουρκίας καὶ Μικρᾶς Ἀσίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὰς πλείστας χώρας τῆς Εὐρώπης, εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, προσετι δεῖ εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ὥστε ἰσχυρῶς δεῖ θὰ ἦτο καλὸν, πρὸς ὄφελος τῶν συνδρομητῶν μας τούτων, νὰ παραθέσωμεν εἰς ἕκαστον φύλλον κατὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος τὴν εἰκόνα ἐνὸς τῶν κτιρίων τούτων μετὰ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ. Θὰ δηλοποιήσῃ δὲ ἢ πρώτη εἰκὼν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον, διότι ἐπιθυμῶ, πρὶν ἐξετάσωμεν τὰς καλλονὰς τῶν κτιρίων τούτων, νὰ εἶπω μερικὰ πράγματα εἰς τὸ παρὸν φύλλον περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων ἐν γένει, διὰ νὰ ἐνοήσετε καλλίτερον τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν σχετικῶς πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἵσως τινὲς ἀπὸ σας ἔχετε ἀκούσει ἀπὸ κανένα μεγαλειόρον σας τὰς λέξεις, «ἠθικὴ ἐπιρροή» ἢ «ἠθικὴ δύναμις», καὶ ἂν ἐπροσέχετε εἰς τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, θὰ ἐνοήσατε ὅτι δὲν ἐνόει οὔτε σωματικὴν δύναμιν, οὔτε δύναμιν στρατιωτικὴν, οὔτε δύναμιν ναυτικὴν, ἀλλ' ἄλλου τινὸς εἶδους δύναμιν: τὴν ὅποιαν πιθανὸν νὰ μὴ ἤδυνήθητε νὰ ἐνοήσατε: τοῦτο θὰ σας ἐξηγήσω, διὰ νὰ ἐνοήσατε πῶς οἱ ναοὶ καὶ τὰ ἄλλα κτίρια τῶν Ἀθηνῶν ἀναφέρονται εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς πᾶσι σπουδαῖα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλην. Εἰςτέρετε ἐκ τῆς ἱστο-

ρίας ὅτι μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους αἱ Ἀθήναι ἐξουσίαζον μὲγα μέρος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου εἶχον λαμπρὸν καὶ φοβερὸν στόλον, διὰ τοῦ ὁποῖου κατεστρίβοναν πάντα ἔγχθρον καὶ ὤ: ἐκ τούτου αἱ μικρότεραι πόλεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον

ἐμπορικὰ καὶ ἄλλα συμφέροντα νὰ ἐκασφαλίσουν, ἐνόμισαν καλὸν νὰ γείνουν σύμμαχοι τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τὴν συμφωνίαν, αὐταὶ μὲν νὰ πληρώνουν κατ' ἔτος ποσὴν τι χρηματικῶν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι νὰ τοὺς προφυλάτουν ἀπὸ πάντα ἐχθρῶν. Τὰ χρήματα ταῦτα ἦσαν τόσα, ὥστε ἂν καὶ ἔδαπανῶντο πολλὰ ἔμμεν ὁμοῦ τε-

1885.

Ὅπως μετρεῖτε τὰς ἡμέρας σας ὥστε νὰ προσκολλᾶτε τὴν καρδίαν σας εἰς τὴν σοφίαν.»

ρίσσευμα ἱκανὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν Ἀθηνῶν, δὲ τότε διεῖπαν τὰ πράγματα ἐν Ἀθήναις Περικλῆς, ὅστις ὄχι μόνον συνετός καὶ ἱκανὸς πολιτικὸς ἦτο, ἀλλὰ καὶ φιλόσοφος καὶ φιλόκαλος, ἐνόησεν εὐθὺς ὅτι αἱ Ἀθήναι, διὰ νὰ δυνήσθουν νὰ ἀυξήσονται ὅλους τοὺς συμμάχους των, καὶ νὰ ἀντιστέκωνται εἰς ὅλους τοὺς ἐχθροὺς των, ἔπρεπε νὰ ἔχουν κατὰ περισσώτερον ἀπὸ ἰσχυρὸν στόλον καὶ ἀνδρείους πολεμιστάς. Ἐπρεπε νὰ ἔσασκούν καὶ ἐξέχουσαν ἠθικὴν ἐπιρροὴν ἢ δύναμιν. Ὅπως λοιπὸν παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους νὰ δαπανήσουν τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ποσὰ, ὄχι εἰς ἕνα ἐκστρατείας κατὰ τῶν Περσῶν, καθὼς πολλοὶ ἠθέλον, ἀλλ' εἰς τὸν στολισμὸν καὶ τὴν ἐκασφάλισιν τῆς πόλεως, ὥστε νὰ κατασταθῇ ἡ λαμπρότης καὶ θαυμασιωδέτης πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ οὕτως ὄχι μόνον νὰ ἐλάτῃ ἄλλας πόλεις ἐκ φόβου νὰ γίνωνται σύμμαχοι, ἀλλὰ καὶ ἐκ θαυμασμῶν καὶ φιλοτιμίας νὰ ἦναι φίλοι πόλεως τόσον μεγαλοπρεποὺς καὶ πλουσίας. Καὶ πράγματι ἔκρινεν ὀρθῶς ὁ Περικλῆς, διότι αἱ Ἀθήναι κοσμηθεῖσαι διὰ τῶν ἀριστουργημάτων ἐκεῖνων, τοῦ Παρθενῶνος, τῶν Προπυλαίων, τοῦ Ἐρεχθεῖου, καὶ τῶν λοιπῶν κτιρίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐγένοντο ἡ λαμπρότης πόλις τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, καὶ ἐπέπλευσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ σεβασμὸν ὄχι μόνον τῶν συμμάχων ἀλλὰ καὶ ξένων ἐθνῶν. Ἐδῶ ἐτελοῦντο αἱ λαμπρόταται πομπαὶ καὶ τελεταὶ τῆς ἐθνικῆς θρησκείας, ἐδῶ παριστάνοντο

τὰ φραιύτατα δράματα τῶν μεγίστων ποιητῶν, ἔδω οἱ μέγιστοι φιλόσοφοι ἐξήσαν γαί ἐδίδαξαν, ἔδω οἱ πρῶτοι καλλιτέχναι τοῦ κόσμου ἔκαμον τὰ φραιύτατα τῶν ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνας. Ὅλα τὰ καλὰ εὐρίσκοντο ἔδω· πάντες λοιπὸν συνέτρεχον ἐνταῦθα διὰ νὰ θαυμάσουν καὶ εὐφρανθοῦν εἰς ἔργα, τὰ ὅποια εἶχον δώσει τόσον λαμπρὸν ὄνομα εἰς τε τὰς Ἀθήνας καὶ ἄλλοι τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων. Ὅταν δὲ ἡμεῖς οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ ἴδωμεν παρὰ μόνον τὰ εἰρηκτα τινῶν ἐκ τῶν θαυμασίων ἐκείνων κειμένων, μένομεν ἐκστατικοὶ καὶ αἰσθανόμεθα τὴν καρδίαν μας νὰ κάλλῃ μὲ ἐνθουσιασμὸν, διὰν ἰστέμεθα ἐνώπιον αὐτῶν, φανεασθῆτε ποῖα δὴ ἦσαν τὰ αἰσθήματα τῶν προγόνων μας τῆς ἐποχῆς τοῦ Παρθενίου, διὰν ἐβλεπον τὴν Ἀπόκωλιν ἐστολισμένην μὲ τὰ μύρια τῆς ἀγάλματα καὶ βωμοῦς, τοὺς πολυπύργους τῆς λευκοῦς καὶ σιδήροντας κίονας, καὶ τοὺς μεγάλους τῆς ναοῦς ἀρθήρατες καὶ ἀστράπτοντας μὲ χρυσὸν καὶ λαμπρὰ χρώματα, ὡς μὲ πολυτίμιους λίθους ἀνανακλῶντας τὴν λάμπην τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ καὶ τὰς χρυσαῖς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τόσον ἐξεπλάγη ὁ Βέρτος ὥστε ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἀναυδος· τὸ παιδίον εἶχε γαίνει ἀφαντον, ἀκριβῶς ὅπως φεύγει λαγὸς ἀπὸ τῆς κουνάδας. Δύο μεγαλόσωμοι καὶ ἀγριώποιοι ἄνδρες μὲ ὄπλα καὶ σκόλους ὄρμησαν ἐκ τῶν βρατιδιῶν, εἰς δὲ αὐτῶν ἤρπασεν ἀγριῶς τὸν μικρὸν κόμητα.

«Ἄ, παλῆόπαιδο, κατεργάρη! Θὰ σοῦ κοστίσῃ αὐτὴ δὴ τὴ φορὰ,» ἐφώναξε. «Φυλακὴ καὶ ξόλο, ὅσο νὰ χορτάσῃς!»

Τόσον ἐξεπλάγη τὸν Βέρτον ἡ προσφώνησις αὐτῆ, ὥστε ἔμεινε σιωπῶν. Τέλος εἶπεν ἀπλῶς μὲ παιδικὸν ὄφρος ἀθῆρας ἀξιοπρατείας: «Ἐκάμες λάθος, ἐγὼ δὲν ἐφόνευσα τὸν φασιανόν.»

Τώρα, ἂν ὁ Βέρτος εἶχε τὴν συνήθη του κομφῆν ἐνδομασίαν, καὶ ἂν ὁ φύλαξ δὲν ἦτο σχεδὸν παράφορος ἐξ ὀργῆς, θὰ ἔβλεπεν εὐθὺς ὅτι εἶχε συλλάβει παιῖδα εὐγενῆ ἀντὶ τοῦ μικροῦ ὀρνιθοκλάπτου. Ἀλλ' οὐδὲς παραφερόμενος ὑπὸ ὀργῆς ἔχει τὰς αἰσθήσεις του διὰς σῆμας, καὶ ὁ Χονδρο-Γεώργης, καθὼς ὠνόμαζον τὸν φύλακα τοῦτον, δὲν παρετήρησεν ὅτι οἱ κόνες του ἐμύριζον πολὺ φιλικώτερον τὸν ἀγχιμάλιόν του, ἀλλ' εἶδε μόνον, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ παιῖδα ὠχρὸν, ἀνυπόδητον καὶ ἀπαρτιποίητον, ὅστις εἶχε φασιανὸν καὶ παγίδα ἐπὶ τῶν γονάτων του. Πάραυτα δὲ, πρὶν κἄν τὸ ἐνοήσῃ ὁ μικρὸς κόμητης, ἐξάγει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του σπάγγον, μὲ τὸν ὁποῖον δένει τὰς χεῖράς του ὀπισθεν. Ὁ ἀληθῶς ἐνοχος ἦτο ἤδη μακρὰν, κεκρυμμένος εἰς καταφύγιόν τι πολὺ γνωστὸν του, τὸ σπήλαιον μᾶς ἀλώπεκος, φονευθεῖσης τὸν παραλθόντα Φεβρουάριον

Ἐν τούτοις ὁ Βέρτος ἐσιώπη, σκεπτόμενος, «Ἄν τοῦ

εἶπω ποῖος τὸ ἔκαμε, θὰ ὑπάγουν νὰ τὸν ζητήσουν, θὰ τὸν φυλακίσουν, καὶ τότε ἡ καυμένη ἡ μητέρα του καὶ ἡ Σούζη θὰ ἦναι τόσον δυστυχῆς — δυστυχέστεραι παρὰ πρῶτα. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ μὴ εἶπω τίποτε. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ὤμιλησεν διὰν τὸν ἐρραπίσαν.»

— «Ἄ, μικρὸ κακοῦργε, θὰ τὴν πάθῃς τώρα!» εἶπεν ὁ φύλαξ, σφίγγων ἔτι περισσότερον τὸν σπάγγον περὶ τὸν καρπὸν τῶν χειρῶν τοῦ μικροῦ κόμητος, ὡσὰν νὰ μὴ ἦτο πρῶτη φορὰ, ὅτι τὸν συνελάμβανεν.

«Εἶσαι πολὺ ἀγενής!» εἶπεν ἐρυθρῶν μὲ ἀγανάκτησιν ὁ Βέρτος. Ὁ Χονδρο-Γεώργης ὁμοῦ δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴν, διότι κατεγίνετο τότε εἰς τὸ νὰ ἐπιπλήττῃ ἕνα ἐκ τῶν κυνῶν του, νεαρὸν κόνα, ὅστις ἐκυνῆγει ἕνα λαγῶν.

«Τὸν ἔξέρω τοῦτον ποῖος εἶναι,» εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του. «Εἶναι τοῦ Ράδλεϋ τὸ παιδί, ἀπὸ τὸ Μαιρολαγγάδι.»

Ὁ Βέρτος ἠπὸρῃσε ποῖος ἦτον ὁ παῖς ἐκεῖνος, ὅστις τοῦ ὁμοίωζε τόσον πολὺ.

«Ναι,» εἶπεν ἐπιφυλακτικῶς ὁ ἕτερος — «Τοῦ μοι αἰεὶ κάπως.»

Τοῦ ὄν Ἐρρίκου τοῦ ἔχουν τραπέζι εἰς τὸ Τσίγβελ ἀπόφα,» ἐξηκολούθησεν ὁ Χονδρο-Γεώργης, «ὥστε θὰ ἦναι φευγάτος ὡς ποῦ νὰ πάμε σὺ σπῖτι. Τράβα ἐμπρὸς σὺ ἕως τὴν λίμνην καὶ ἐγὼ τὸν παίρω τοῦτον τὸν κατεργάρη καὶ τὸν κλειδώνω σὺ σπῖτι μού ἕως τὸ πρῶν. Ἀκούς ἐκεῖ! φασιανόν! Καὶ κουνάδι νὰ ἦτον, πάλι κακὰ, ἀλλὰ φασιανόν.....!»

Καὶ ἔσπρωξε τὸν μικρὸν τοῦ ἀγχιμάλιον μὲ ὀρμήν. Ὁ Βέρτος ἐσιώπη. Δὲν ἐφοβεῖτο διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἔτρεμεν ἐκ φόβου μήπως ὁ ἕτερος παῖς ἀνακαλωθῆ εἰς τὸ δάσος.

«Πῆγαν» ἐμπρὸς τῷ εἶπεν ἀγριῶς ὁ Χονδρο-Γεώργης «καὶ ἂν κάμῃς νὰ φύγῃς, σὲ ξεμυαλιζῶ στὸν τόπο καὶ σὲ κρεμάζω στὴν πόρτα τοῦ ἀγχιουροῦ μαζί μὲ τὰς κουκουβάγιας.»

Ὁ μικρὸς κόμητης ἔστρεφεν ἐπὶ αὐτοῦ βλέμμα μεστὸν ἀγανακτικῆς καὶ περιφρονητικῆς καὶ εἶπε, «Πῶς τοι μᾶς νὰ ἐγγίσῃς τὸ ὄρνεν τῆς Ἀθηνᾶς;»

«Πῶς τοι μᾶς, ἂν νὰ κάμω, παλῆόπαιδο—αὐθάδικο;» ἀπεκρίθη ὁ Χονδρο-Γεώργης, καταφέρων γρονθιδίαν ἐπὶ τοῦ ὤτους τοῦ μικροῦ κόμητος, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ ζαλισθῆ. «Εἶσαι κακὸς ἄνθρωπος,» εἶπεν ἀπνευστί. «Ναι, μικροκρεπέστατος ἄνθρωπος. Ἐπειδὴ εἶσαι μεγάλος κτυπᾶς τὸν μικρότερον—αὐτὸ εἶναι παραπολὺ μικροκρεπές.»

«Ξέρεις καὶ ἀπολογεῖσαι, διαβολάκι!» εἶπεν ὀργίλως ὁ φύλαξ· «ἀλλὰ μού φαίνεται πῶς ἀλλοιωτικὰ θὰ μιλήσῃς, διὰν δοκιμάτῃς τὸ ξόλο, καὶ ξεφτᾶς τὸ στομάχι!»

(ἀκολουθεῖ.)

ΚΥΦΕΛΗ ΣΦΗΚΩΝ.

Ἡ σφήξ, ὅπως ὄλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι γνωρίζουν, ἀνήκει εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν ἐντόμων, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει καὶ ἡ μέλισσα· ἀλλὰ διαφέρει τῆς μέλισσας, διότι εἶναι ἔντομον ἀρπακτικόν, σαρκοφάγον καὶ βλαπτικόν.

Ὡς τόπον διὰ τὴν κυψέλην τῶν αἰ σφήκας ἐκλέγουν οὐχὶ τρύπας βράχων ἢ δένδρων, ἀλλὰ κλάδους δένδρων, κατασκευάζουν δ' αὐτὴν κωνοειδῶς ἢ αὐγοειδῶς μὲ τὸ πλατὺ μέρος πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ κατασκευὴ τῆς κυψέλης γίνεται κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: Ἀφοῦ ἐκλεχθῆ, τὸ κατάλληλον μέρος, αἰ σφήκας συλλέγουν κόνιν ἀπὸ ξύλα σαπισμένα, ἀναμιγνύουν αὐτὴν μὲ κολλῶδές τι ὑγρὸν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στόματός των, καὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω νὰ κατασκευάζουν τὰ πλευρὰ ἢ τοιχώματα τῆς κυψέλης, ἐξαπλώνουσαι τὸν πηλὸν ἐν εἴδει φύλλου χάρτου, εἰς τὸ ἡμέγεθος, τὸ ὁποῖον θέλουν, κλείουν δὲ τὸ ἀγοειδές τοῦτο σχῆμα πανταχόθεν, ἐκτὸς μικρᾶς ὀπῆς, ἥτις χρησιμεύει ὡς ἔμβασιμα διὰ νὰ προφυλάττωνται δὲ ἀπὸ τὰς βροχὰς βάλλουν, 2, 3 καὶ πολλάκις 4 τοιαῦτα φύλλα τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἀφήνουσαι ὀλίγον διάστημα μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ διαπερᾶ τὰ τοιχώματα ἡ βροχῆ.

Ἀφοῦ τοιοῦτοτρόπως τελειώσῃ ἡ κυψέλη, τότε ἀρχίζει ἡ κατασκευὴ τῶν κηρηθρῶν, καθ' ὃν τρόπον φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, ὅπου τὸ ἡμισὸ τῆς κυψέλης ἀφῆρηθῆ διὰ νὰ φανοῦν αἱ κηρηθραί.

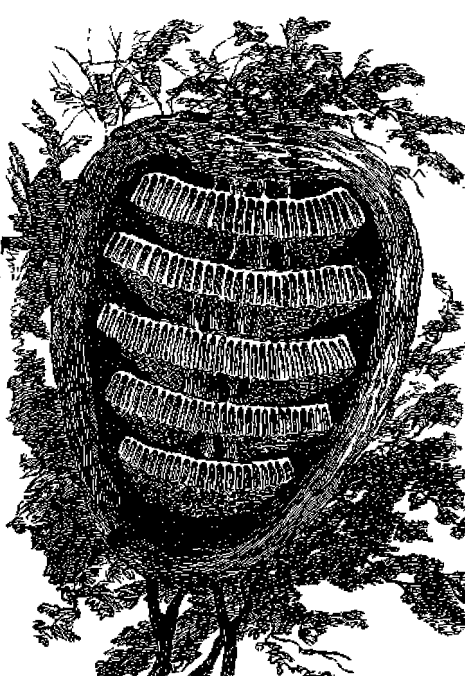
Ἀφοῦ δὲ κατασκευασθῶν καὶ αὗται, τότε ἐναποθέτουν εἰς τὰ κότταρα τὰ ὡά των, ὡς καὶ αἱ μέλισσαι, καὶ μετὰ τὴν ἐπόασιν ἀπέρχονται, ζητοῦσαι ἐκαστῇ τὴν τροφήν τῆς ὅπου καὶ ὅπως ἤθελε δυνήθῃ, ἀλλὰ πάντοτε δι' ἀρπαγῆς καὶ ληστείας, χωρὶς νὰ φροντίζουσι ὅπως αἱ καλαὶ μέλισσαι νὰ συνάγουσι μέλι καὶ κηρόν.

Αἱ σφήκας εἶναι πολλὸ ἐπικίνδονα ἔντομα· ὅταν μάλιστα τις τὰς ἐνοχλήσῃ· λέει τὰς φωλεὰς τῶν ἐπιπίπτουσι κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κεντρῶνον, τὸ δὲ κέντρον

τῶν εἶναι τόσον φαρμακερὸν, ὥστε πολλάκις καὶ ζῶα καὶ ἄνθρωποι ἀπέθανον ἀπ' αὐτό. Τὰ παιδία πολλάκις ἀγαποῦν νὰ ἐνοχλοῦν τὰς σφήκας, ἀλλὰ σπανίως ἀπέρχονται ἀτιμώρητα.

Ο ΓΑΛΛΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ ΠΑΣΤΕΡ.

Ἔχετε ἐνώπιόν σας τὴν εἰκόνα τοῦ γάλλου χημικοῦ Παστέρ, ὅστις εἶναι εἰς τῶν περιφημοτάτων ἀνδρῶν τοῦ κόσμου, ἐξ αἰτίας τῶν σπουδαίων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, τὰς ὁποίας ἔκαμε πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ βιογραφία αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν πέρυσιν ὁ γαμβρὸς του, εἶναι παραπολὺ ἐνδιαφέρουσα. Εἰς αὐτὴν ἀναφέρονται ὅτι αἱ σπουδαῖαι ἐκείναι ἀνακαλύψεις καὶ προσέτι πολλὰ περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ Παστέρ. Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει, ὅτι παῖς ὢν ἐδείκνυε τὸσαύτην εὐφυΐαν καὶ περιέργειαν εἰς τὸ νὰ ἐξετάσῃ τὸ διαπὶ καὶ πῶς ἐκάστου πράγματος, ὥστε ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς προεφήτευσεν ὅτι ἐμελλέποτε νὰ γείνη καθηγητὴς κενῶν πανεπιστημίου. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν τὸ Λύκειον ὁ Παστέρ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐν Βεσανσῶν Κολλέγιον, ὅπου τόσον ἐστενοχώρησεν τὸν καθηγητὴν τῆς χημείας μὲ τὰς πολλὰς του καὶ δυσκόλους ἐρωτήσεις, ὥστε τέλος ὁ γηραιὸς χημικὸς εἶπεν ὅτι ἦτο θέσις τοῦ διδασκάλου νὰ ἐρωτᾷ τὸν μαθητὴν καὶ ὄχι τοῦ μαθητοῦ νὰ ἐρωτᾷ τὸν διδάσκαλον. Τὰ πειράματα καὶ αἱ ἀνακαλύψεις



Κυψέλη Σφήκων.

τοῦ Παστέρ εἶναι τὸσαῦτα ὥστε, θὰ ἐχρησιζόμεθα τῆς μὲν ἐλόκληρον τῆς Ἐφημ. τῶν Παιδῶν, διὰ νὰ σαφῶς περιγράψωμεν ὅλα· θέλομεν σὰς ἀναφέρει λοιπὸν μὲ τὰς δύο ἀνακαλύψεις, τὰς ὁποίας νομίζομεν σπουδαῖα, ὁστάτας διὰ τὸν κόσμον, τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀσθενείας, ἥτις προσβάλλει τοὺς μεταξοσκώληκας, καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν λύσσαν.

Φοβερὰ νόσος εἶχε προσβάλλει τοὺς μεταξοσκώληκας εἰς τὴν μετημβρινὴν Γαλλίαν, ὅπου τὸ περισσότερον τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας συνίσταται εἰς τὴν μετάξιν. Ἐπομένως πᾶσα νόσος φονεύουσα τοὺς σκώληκας κατέστρεψε τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ ἔφερε τὴν χώραν εἰς μεγάλην πτώχευσιν καὶ

δυστυχίαν. Ἐπὶ πέντε ἔτη ὁ Παστέρ ἐσπούδασε τὴν νόσον αὐτὴν, καὶ τέλος κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ καταστραφῇ. Οὕτω λοιπὸν ἀνταπέδωκεν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐημερίαν της, ἀλλ' αὐτὸς ἔπαθεν ἐκ τῶν συνεχῶν του κόπων παράλυσιν τῆς ἀ-

ἐκείνου τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται, εἶναι τὸ μόνον προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς λύσσης, τὸν ἐμβολιασμόν. Ὁ Παστέρ μετὰ πολλὰ πειράματα ἀνεκάλυψε, ὅτι ἂν λάβῃ τις ὀλίγον ἐκ τοῦ δηλητηρίου κυνὸς λυσσῶντος καὶ ἐμβολιάσῃ μὲ αὐτὸ ἄλλο τι ζῶον, τὸ ζῶον τοῦτο θὰ λυσαῖται ἀλλ' ὄχι τόσο σφοδρὰ ὅσον ὁ πρῶτος· τότε



Λουδοβίκος Παστέρ.

ριστερᾶς πλευρᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἰατρεύθη ἀκόμη. Ἡ ἄλλη του ἀνακάλυψις, τοῦ τρόπου τῆς προφυλάξεως κατὰ τῆς λύσσης, εἶναι ἀκόμη σπουδαιότερα, διότι εἰς τὸ ἐξῆς οἱ ἄνθρωποι δαγκανόμενοι ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς δὲν θὰ ἔχουν νὰ φοβηθοῦν μήπως λυσαῖσθον καὶ αὐτοί, ἂν προηγουμένως μετεχειρίσθησαν

λαμβάνων μέρος τοῦ ἰοῦ τοῦ δευτέρου τούτου ζῶου καὶ ἐμβολιάζων τρίτον, παράγει τὴν λύσσαν, ἀλλὰ πολὺ ἀσθενεστέραν καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐωσότου τὴν παράγει τόσο ἐλαφρὰν ὥστε νὰ μὴ ᾔηται διόλου ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ τοῦτο τὸ καλὸν, ὅτι ἐμποδίζει τὸν οὕτω πως ἐμβολιασθέντα ἀπὸ τοῦ νὰ λυσαῖται, ἂν

τοχόν δηχθῆ ὑπὸ σκόλου λυσσάντος. Ὅστε πιστεύομεν
 ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐμβολιάζονται ἐξ ἰσοῦ
 κοινῶς κατὰ τῆς λύσσης. ὅσον τώρα ἐμβολιάζονται κα-
 τὰ τῆς εὐλογίας. Τοῦτο φαίνεται ἴσως ἀπίθανον τώρα,
 ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμῆσθε, ὅτι, ὅτε πρῶτον ἐφευρέθη
 ὁ ἐμβολιασμός κατὰ τῆς εὐλογίας οἱ ἄνθρωποι δὲν ᾔ-
 θελον οὔτε κἀν νὰ ἀκούσωσι περὶ τοῦ πράγματος, καὶ
 σχεδὸν ἐκακοποίησαν τὸν ἱατρὸν ὅστις ἐφεῦρε τὸν ἐμ-
 βολιασμόν. Τώρα ὅμως τοῦ θὰ εὐρήτε ἄνθρωπον τό-
 σον ἀμαθῆ ὥστε νὰ φοβῆται νὰ ἐμβολιασθῆ κατὰ
 τῆς εὐλογίας;

Γ. Εἰς τῆς λαμπρᾶς τοῦ ζωῆς τὸν δρόμον
 Ἄκτατόνητος ἰσοῦ βαδίζει,
 Τὴν ἐγκαρτέρησιν ἔχει ὡς νόμον
 Κ' εἰς τὸν Θεὸν τοῦ τὸ πᾶν ἐλπίζει.

—

Ναί, τὸν Θεὸν τοῦ ἔχει Ἐλπίδα
 Παρήγορόν του, θερμὸν Προστάτην,
 Εἰς τὴν πορείαν τοῦ πιστὴν ποιεῖτα
 Ἔως τὴν ὄραν τοῦ τὴν ὑστάτην.

—

Κ' ἐνῶ βαδίζει σπέρπει τὸ ὄμμα
 Πρὸς τὰ τῆς φύσεως ἀπειρα κάλλη,
 Καὶ τὸ Ὑδράνιον προσέλεπων δῶμα
 Ἐνθους τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ψάλλει.



Ο ὁδοιπόρος τῆς ζωῆς.

Ο ὁδοιπόρος.

Α'. Τῆς ζωῆς εὐδαρῆς ὁδοιπόρος
 Εἰς τὸ στάδιον τρέχει τοῦ βίου
 Καὶ διέρχεται ταύτην ὡς ὄρος
 Ἢ ὡς τάκιν ἐδάδους τοπίου.

—

Πλήρης πόθων τὸ πᾶν περιβάλλει,
 Μειδιῶσαν τὴν γῆν ἀπειρίζει
 Καὶ ἀπὸ τ' οὐρανοῦ ἠ ἀγάλλη
 Ἐπ' αὐτοῦ τὴν χαρὰν τῆς σκορπίζει.

—

Β'. Πότε μονάζων εἰς παραλίαν,
 Πότε εἰς δάση σάσκια τρέχει,
 Καὶ μόνον σάντροπον τὴν βακτηρίαν
 Πιστόν τοῦ φίλου καὶ ὀπλον ἔχει.

Ἐμπρός, εὐέλπιδες, καλοὶ μου φίλοι,
 Εἰς τὸν τοῦ βίου δρόμον χωρεῖτε,
 Καὶ μὲ τ' ἀγνά σας πάντοτε χεῖλη
 Θεὸν προστάτην νὰ εὐλογεῖτε.

Ἐν Πειραιεὶ, Δεκέμβριος, 1884 Δ. Κ. Σ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.
 (Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)
 (Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'

«Σογχώρησόν με, ἀγαπητὴ καὶ σεβαστὴ μοι εὐεργέτα,
 ἐὰν φαίνωμαι ἀχάριστος, ἢ ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ
 κάμω.»

Οἱ συνδαιτυμόνες ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ἀρνήσει ταύτη.

Ἄλλ' ὁ Στρατηγὸς ἐξηκολούθησεν—

«Ἡ ἀπάντησίς σου δὲν με δυσαρεστεῖ, υἱέ μου, ἀπ' ἐναντίας, αὐθαίει τὴν ὑπόληψίν μου διὰ σέ. Ἄλλ' οἱ γέροντες, γνωρίζεις, εἶναι ἰδιότροποι καὶ πείσμονες, καὶ ἐγὼ ἔβαλα πείσμα νὰ κάμω τὴν ἐπιθυμίαν μου σήμερον· διότι ποῖος γνωρίζει πῶσον καιρὸν ἀκόμη θὰ ἴμαι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον; Γεώργιε, ἰδοὺ ἐγγράφον ἀπονομῆς τίτλου εὐγενείας εἰς σέ, καὶ ὁ βασιλεὺς μοι ἔδωκε προσέτι ἄδειαν νὰ σὲ υἰοθετήσω. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐπιμένω νὰ προσλάβῃς ὀλόκληρόν μου τὸ ὄνομα, εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ προσλάβῃς μόνον τὸ ἴμισυ! Ἰδοὺ, παρεκάλεσα τὸν βασιλέα νὰ σοὶ δώσῃ τὸ ὄνομα «Γεώργιος Βράουν φὸν Βέδελ.» Ὁ πατήρ σου συναινεῖ νὰ λάβῃ καὶ ἐγὼ μέρος σοῦ καὶ νὰ προσλάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ ὄνομα τοῦτο — λοιπὸν ἐπιμένεις νὰ ματαιώσῃς τοὺς πόθους ἐνὸς γέροντος;»

«Ὅχι, ὄχι,» ἐπιθύρισε ὁ Γεώργιος, μὴ δυνάμενος ἐκ τῆς συγκινήσεώς του νὰ εἴπῃ περισσότερον. Πάντες οἱ παρόντες συνεκινήθησαν ἦτο εὐδαίμων στιγμή διὰ τὸν ἄτεκνον γέροντα, ὅστις εἶχε ζῆσαι καὶ ἐργασθῆ μόνον ὑπὲρ πατρίδος, νὰ ἀποκτήσῃ ἐπὶ τέλους φιλόστοργον καὶ πιστὸν υἱόν.

Ὁ στρατηγὸς ἐξηκολούθησε —

«Τὴν περιουσίαν μου δὲν δύναμαι νὰ σοὶ κληροδοτήσω· ταύτην θὰ λάβῃ ἐξαδελφός μου τις. Ἄλλ' ἡγῶ, ρασα ἐπ' ὀνόματί σου ὑποστατικόν τι πλησίον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ ἐν ἀποστρατεῖᾳ φίλος σου Συναγματάρχης φὸν Σόββε κατοικεῖ. Ἐκεῖνο θὰ σοὶ ἴναι καταφύγιον ὅπου νὰ ἀποσυρθῆς ὅταν πληρωθῆς καὶ ἀναγκασθῆς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

«Λοιπὸν, κύριοι, γεμίσατε τὰ ποτήριά σας. Εἰς ὕγειαν τοῦ υἱοῦ μου Γεωργίου Βράουν φὸν Βέδελ!»

Τὰ συγχαρητήρια ἀπάντων ἐξηκολούθησαν καὶ ἡ ἡμέρα ἐτελείωσεν ἐν εὐδαιμονίᾳ. Ὁ Γεώργιος νῦν ἤσθάνετο ὅτι νέα καὶ περισσότερα καθήκοντα ἔπρεπε πρὸς τὸν εὐεργέτην του, καὶ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν ταῦτα κατεγίνετο πιστῶς καὶ φιλοστόργως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Παρῆλθον ἀρκετὰ ἔτη εὐτυχῆ διὰ τὸν Γεώργιον καὶ τὴν οἰκογένειάν του, ὅτε αἴφνης φῆμαι περὶ ἐπιχειρημένου πολέμου ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται. Ὁ γέρον Πρίγκηψ τῆς Δεσσαυίας εἶχεν ἀποθάνει, ἀλλ' ὁ μέγας πόλεμος, ὃν εἶχε προείπει, ἐπλησίαζεν ἤδη. Ἦτο τὸ ἔτος 1756, ἡ δ' Αὐστρία, Γαλλία καὶ Ρωσσία, μετὰ τῆς Σαξωνίας, εἶχον κάμει συμμαχίαν κατὰ τῆς Πρωσίας καὶ οἱ Πρωσσοὶ συνησθάνοντο ἤδη ὅτι ἡ πάλῃ ἦτο περὶ ζωῆς ἢ θανάτου.

Ὁ Βασιλεὺς ἔλαβεν ἐγκαίρως πληροφορίας περὶ τῶν παρασκευῶν τῶν ἐχθρῶν καὶ ἤρχισε νὰ κάμῃ ταχίας προετοιμασίας ἀμυντικὰς· ἦλθε δὲ εἰς τὸ Μαγ-

δεβούργον νὰ συναγάγῃ καὶ ἐπιθεωρήσῃ τὰ στρατεύματα τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης. Ὁ Γεώργιος ἀνεφέρθη διὰ ἐνεργὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἔλαβεν ὁδηγίας νὰ μεταβῆ εἰς τὸ τάγμα του, ὅπερ ἦτο εἰς τὰ Σαξωνικὰ σύνορα. Τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του ὑπῆγε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του, σκοπεύων νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ διεέλθῃ τὴν ἐσπέραν μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Διαβαίνων τὴν πλατείαν τοῦ Μόνστερ συνήντησεν ὄμιλον ἀξιωματικῶν, οἵτινες συναμίλουν ἔξωθεν τοῦ Στραταρχείου, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε καταλύσει ὁ Βασιλεὺς. Οὗτοι συνεζήτησαν τὰς τελευταίας περὶ πολέμου εἰδήσεις καὶ τὸν ἐφώνησαν νὰ σταθῇ ὀλίγον μετ' αὐτῶν. Τότε εἶχε γνωσθῆ ὅτι ὁ Βασιλεὺς εἶχε δωροδοκῆσαι ὑπάλληλόν τινα τῆς Σαξωνικῆς Κυβερνήσεως, παρ' οὗ ἔμαθε πολλὰ περὶ τῶν παρασκευῶν τῶν συμμαχῶν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτεθῆ πρῶτος κατ' αὐτῶν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ συνεζήτησαν ἂν ἡ προδοσία ἐκείνου τοῦ Σάξωνος ὑπαλλήλου ἦτο μεμπτέ· ἢ ὄχι, διότι ἦτο Πρωσσοὺς τὴν πατρίδα, καὶ ὀλίγα μόνον ἔτι ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Σαξωνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ Γεώργιος ἐρωτηθεὶς ἀπήντησεν εὐκρινῶς ὡς πάντοτε,

— «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἄθλιος προδότης, κύριοι, καὶ λυποῦμαι ὅτι ὁ γενναῖός μας Βασιλεὺς εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ με τοιοῦτον κακοῦργον!»

— «Σιώπα, ἄφρον!» ἐπιθύρισε ταγματάρχης τις, «μὴ σε ἀκούσῃ ὁ Βασιλεὺς ἢ τις τῶν αὐλικῶν του.»

— «Νομίζεις ὅτι θὰ ἐδίσταζον νὰ ἐκφέρω τὴν γνώμην μου ταύτην καὶ εἰς τὸν ἴδιον τὸν Βασιλέα;» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος· «Ὅχι, κύριοι, ὁ Βασιλεὺς ὀφείλει δέϊποτε νὰ πράττῃ ἡγεμονικῶς, ἦτοι, γενναῖως εὐκρινῶς, ἐν τιμῶς, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ συνενοήσεις με ἄνδρας, οἵτινες κατεπάτησαν τὸν ὄρκον των, καὶ ἐπρόδωκαν τὸ καθήκον των!»

Ἄλλ' οὐδεὶς τῶν ἀξιωματικῶν ἐφαίνετο συμμαριζόμενος τὴν γνώμην τοῦ Γεωργίου, ὅτε δὲ οὗτος τοὺς ἀπεχαιρέτησεν, ὁ τρόπος των ἦτο ψυχρὸς πρὸς αὐτόν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθει καὶ ἔσπευσεν οἰκαδε, νὰ διανύσῃ τὰς τελευταίας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ὁμοῦ με τὴν οἰκογένειάν του.

Μόλις ὅμως ἔφθασεν ἐκεῖ, καὶ ἦλθεν ὑπασπιστής τις, προσκαλῶν αὐτὸν νὰ προσέλθῃ ἀμέσως εἰς τὸν Βασιλέα.

— «Ἐὰν εἴπῃς τι, τὸ ὅποιον τὸν δυσηρέστησεν,» ἐπιθύρισε ὁ νεανίας εἰς τὸ ὄψος τοῦ Γεωργίου, «ἔσο προσεκτικὸς καὶ ὁμίλει με περίσκεψιν· ὁ Βασιλεὺς δὲν εἶναι στὰ καλά του ἀπόψε.» (ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑΙ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ ἑλέφαντα, ὁ ὁποῖος κρᾶματι ἔζησε καὶ εἶχε φίλον ἕν μικρὸν παιδάκι καθὼς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον βλέπεται καθήμενον εἰς τὴν προβοσκίδα του. Ὁ ἑλέφας οὗτος ὀνομάζεται «Βασίλισσα» καὶ ἀνῆκεν εἰς ἰπποδρόμῳν τι τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Βασίλισσα ἠγάπα πολὺ δια τὰ μικρὰ ζῶα, εἶχε φίλον ἕνα σκολάκι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπαιζεν ὁσάκις δὲν εἶχε νὰ κάμῃ παραστάσειν εἰς τὸν κύλιον τοῦ ἀμφιθεάτρου, τὸ σκολάκι ὅμως ἐφόρησε καὶ ἡ λύπη τοῦ ἑλεφάντος ἦτο κατὰ τι ἀνήκουστον. Ἐπάνω εἰς τὴν συμφορὰν ταύτην προσετέθησαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀκροβατῶν ἕν ἀνδρόγονον μὲ τὸ χοριτσάκι των, μόλις τριῶν ἔτων. Εὐθὺς ἡ Βασίλισσα καὶ ἡ μικρὰ Φιφίνα ἐσυμπάθησαν ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔγειναν οἱ στεντότατοι φίλοι τοῦ κόσμου. Ἡ μικρὰ Φιφίνα δὲν ἐφοβεῖτο τοὺς χονδρούς κόδας καὶ τὴν μακρὰν προβοσκίδα τῆς Βασίλισσης, ἀλλὰ τὴν ἐνηκολίζετο, τὴν ἐτραβα, καὶ μὲ χίλια χαϊδεύματα προσεκάλει τὴν Βασίλισσαν νὰ παίξῃ. Ἡ Βασίλισσα τὰ ἀνείχετο δια, γρονθιαίς, τσιμπταίς, καὶ φιλήματα, ἐνίοτε μάλισμα, ὅταν ἡ Φιφίνα τὴν ἐτραβα ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς προβοσκίδος διὰ νὰ τὴν ῥίψῃ κάτω προσεποιεῖτο ὅτι ἐπιπτε, κάμπτουσα τὰ χονδρά της γόνατα ἄλλοτε μὲνδιὰ τοῦ ἄκρου τῆς προβοσκίδος ἐλάμβανε τὰ τετράγωνα ξύλα, μὲ τὰ ὅποια ἐπαιζεν ἡ μικρὰ, κατασκευάζουσα οἰκίας καὶ πύργους καὶ τὰ ἐπέθετεν ἐπιδεξιῶς τὸ ἕν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, χωρὶς νὰ ῥίψῃ τὸ οἰκοδόμημα, ἄλλοτε δὲ ἐτόλιγε τὴν προβοσκίδα της περὶ τὴν μικρὰν μέσσην της καὶ τὴν ἐπήγαιεν εἰς τὸν περίπατον.

Ἄλλὰ τέλος ἔχασε καὶ τὴν δευτέραν ταύτην φίλην, διότι ἡ μικρὰ Φιφίνα ἀπέθανεν αἰφνης ἐκ διεφθερίτιδος. Ἡ λύπη καὶ ἀπελπισία τῆς πιστῆς Βασίλισσης ἦσαν φοβερὸν πρᾶγμα ἦτο ἀπαρηγόρητος δὲν ἔτραγε δὲν ἔκομιᾶτο πλέον, δὲν ἠθέλε πλέον νὰ παραστήσῃ τίποτε, ἀλλ' ἔγεινε τόσον ἀγρία, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ φύλαξ ἔφο.



Αἱ δύο φίλαι νάδες.

δειτο νὰ τὴν πλησιάσῃ, οὕτω λοιπὸν ἠναγκασθησαν νὰ τὴν στείλουν εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ τινὰς μῆνας, ἐκεῖ δὲ μόνον, ἀφοῦ ἀπέκτησε τέκνον ἰδικὸν της, μικρὸν ἑλέφραντα, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ περιπαθῶς ἠθέλησε νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν μικρὰν της φίλην, ποῖος εἰσεύρει δὲ μὴς ἂν κάποτε κάποτε δὲν ἐνθυμεῖται ἀκόμη τὴν μικρὰν Φιφίναν της;

— Εἰς τὴν Ἀμερικὴν χρησιμοποιοῦν τὸ τηλέφωνον εἰς τὸ νὰ μεταδῶν τὴν φωνὴν ῥητόρων ἢ τὸν ἦχον μουσικῆς εἰς μακρυωσμένα μέρη, οὕτως ὥστε καθήμενος τις εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ πλησιάζων τὸ φέτιον του εἰς τὸν σωλήνα τοῦ τηλεφώνου, ἀκούει οἷον δῆποτε διάσημον ῥήτορα ἢ οἷον ἀπὸ ἴστοτε συναυλίαν. Πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ κληίρειε κατορθώνουν τοιούτοτρόπως νὰ ἀκούσων ὅλην τὴν θέαν λειτουργίαν Κυρίου τις περιέγραψε τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποian τῆς ἑκατοντοῖοι οἱ γνωστοὶ του ἤχοι ὅταν τοὺς ἤκουσε διὰ τοῦ τηλεφώνου. «Ἦκουσα πρῶτον τὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων εἰσερχομένων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ τρίξιμον τῶν ἐνδυμάτων τῶν κυριῶν, καὶ τὸ ἀνοιγοκλειόμενον τῶν βιβλίων, Ἄφνης τὸ ὄργανον ἀντήχησε, καὶ μετ' ἐφάνη βῆσι ἡμῶν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Παρηκολούθησα καὶ ἐγὼ τοὺς ὕμνους μὲ τὴν ἀσθενῆ μου φωνὴν, καὶ ἀνεθρον τὰς περικοπὰς τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν ἰδίαν μου Γραφήν. Ἦκουσα ἐκαστην λέξιν τοῦ κηρύγματος, καὶ παρηκολούθησα ὅλας τὰς προσευχὰς μὲ εὐκολίαν, ὅταν δὲ ἐδεθθησαν ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων καὶ τεθλιμμένων, μοι ἐφάνη ὥσαν νὰ ἐμαστῆουον μετὰ τοῦ Θεοῦ δι' ἐμὲ προσωπικῶς.»

— Ἀγία Γραφή. Τὸ παρελθὸν ἔτος μόνον ἡ Ἀμερικανικὴ Βιβλικὴ εἰσαγγελία διέδωκε κατ' ὅλον τὸν κόσμον ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια ἀντιτύπων τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰς διαφόρους γλώσσας, διακρίτων δὲ τούτου ἀριθμὸν ἡ Βρετανικὴ. — Ἐμπόριον Ἀνθέρων. Ἰπὲρ τὰ πέντε ἑκατομμύρια ταλλήρων εἰσπράττονται κατ' ἔτος ἐκ τῆς πωλήσεως ἀνθέρων ἐν Φιλαδέφεια.

Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην κοπιᾶζουσιν οἱ οἰκοδομοῦντες αὐτόν. Ἐὰν ὁ Κύριος δὲν φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἀγρυπνεῖ ὁ φυλάττων. (Ψαλμ. ρκζ'. 1.)

— Ἡ Σύνταξις τῆς «Ἐφημ. τῶν Παιδῶν» εὐχεται εἰς τοὺς μικροὺς τῆς συνδρομητῆς καὶ ἀναγνώστῆς εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος τῆς δεκακοκταετοῦς φιλίας των.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ,

— Μέγας τις σκύλος τῆς Νέας Γῆς, ὀνόματι Βλόκ, ἦτο πολὺ λαίμαργος εἰς τὰ γλυκύσματα. Συχνά, ὅταν ἐπέρνα μετα τοῦ κυρίου του ἀπὸ κονὲν ζαχαροπλαστεῖον, ἐσταμάτα καὶ τὸν ἐκτόταζε παρακλητικῶς, ὡσὸν νὰ ἔλεγε «Γράταρέ με ἀφέντη.» ὁ δὲ κύριός του ἐξοδεύων μίαν πεντάρτα τὸν ἔκαμινεν εὐτυχῆ. Ἐνόησε λοιπὸν, ὡς φαίνεται, ὅτι ἡ πεντάρτα εἶναι ἡ ὁποία παράγει τὰ γλυκύσματα, διότι μίαν ἡμέραν ὅτε ὁ κύριός του τοῦ ἔδωκε εἰς τὸ στόμα τὴν πεντάρτα, ἔσφαξε μέσα εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, καὶ ἀφήσας νὰ πῆσῃ ἡ πεντάρτα περιέμενεν ἕως τοῦ ἐδοκίμασαν τοιοῦτοτρόπως καὶ πάντοτε μὲ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἄν ὅμως τυχὸν τῷ δώσουν ἄλλο τι ἀντὶ πεντάρτας δὲν ἀπατάται, ἀλλ' ἐπιμένει ζητῶν χρήματα. Εἶναι ὅμως ἰνίστε καὶ κατεργάρες, διότι μίαν ἡμέραν ἐπῆρε ἐν κομβίον καὶ ἔτρεξε πρὸς μίαν γυναῖκα, ἤτις ἐπώλει κου-

λοῦραις. ἀφήσας δὲ τὸ κομβίον νὰ πῆσῃ ἐμπρὸς τῆς ἡγορασε ἀπὸ τὸ καλῶν τῆς ἑν κουλοῦρι καὶ ἔσπευσε νὰ φύγῃ πρὶν τὸν προφθάσῃ ἐκεῖνη. Τὰς τοιαύτας ὁμοῦς καταργαίας πολὺ σπανίως κάμνει.

— Σίδηρος = χαλκός (ἀτσάλι) — χαλκός. Ἐταλλαεῖα τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν χορηγοῦσι κατ' ἔτος τὸ ἐν πέμπτον τοῦ σιδήρου, τὸ ἐν τέταρτον τοῦ χάλυβος καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ χρυσοῦ τοῦ κυκλοφοροῦντος ἐν ὅλῃ τῇ κόσμῳ!

— Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ Καίσαρ ἐκυρίευσεν 800 φρόδρια, καὶ ὑπέταξε 30 ἔθνη, καὶ δῖε εἰς τὰς διαφόρους τοῦ μάχας ἐφηνεύθησαν 3,000,000 ἀνθρώπων.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ὑπὲρ τίνος ἐμασίτευσεν ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Φιλήμονα;
2. Ποῦ ἔβρον οἱ Ἰσραηλίται ὕδωρ καὶ φοίνικας, ἀφοῦ διέησαν τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν;
3. Εἰς τίνα ἔγραψεν ὁ Παῦλος ἐσπούδασον νὰ παραστήσῃ σεαυτὸν δόκιμον εἰς τὸν Θεόν;



Ἡ πρωτοχρονιά.

Εὔθυμος πρωτοχρονιά.

Μόλις ἀνέτειλε φαῖδρά ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ἔτους.

Μὲ σάβιγγας καὶ τύμπανα ἐν ἀκρᾷ εὐθυμίας,
μὲ ἄσματα χαρμῶσανα καὶ γέλωτας ἀπλέτους
ἄλληλα ἐχαίετιζον περιχαρῆ παιδία.

Ἴδετε τα πῶς, ἔξαλλα χορεύουσι, πηδῶσι,
καὶ τὰ ἀθύρματα αὐτῶν θορυβωδῶς κροτοῦσι,
τὴν ἀνατέλλουσαν φαῖδρά ἡμέραν χαίρετῶσι,
καὶ τὰς αἰθούσας μὲ φωνᾶς περιχαρῶς πληροῦσι.

Ὡ πόσα, πόσα εἰς ὑμῶν τὴν σήμερον ἡμέραν,
καθὼς ἐκεῖνα χαιρέσθε ἔ' εὐθύμως θορυβεῖτε,
πλὴν ἂν χαρὰν αἰσθάνεσθε ἐκείνων ὑπερτέραν,
μὴ, πρὸς Θεοῦ, καὶ τοὺς πτωχοὺς ποτὲ μὴ λησμονεῖτε.

Ὅχι ἀθύρματα πολλὰ, ἀλλ' ἄρτον κἂν δὲν ἔχουν,
καὶ τρέμει ἐκ τοῦ παγετοῦ ἢ τάλαινα καρδία
Γυμνὰ καὶ ἀπροστάτευτα μέσῳ τῶν δρόμων τρέχουν,
καὶ τὰ μαστιζει φοβερά, πικρὰ ἀπαλπισία

Δὲν παίζουν μὲ σαλπῆγγα, καὶ τύμπανα δὲν κρούουν,
καὶ εἰς τὰ στῆθη των φρικτὰ ὀδύνας βασιλεύουν.
Περὶλυπ' ἀτενίζουσι, βαρυαλγῶς ἀκούουν,
πλὴν δὲν ζητοῦν τὰ δῶρά σας, χαρὰν ἀπλῶς ζηλεύουν.

Πόσον ὠραῖοί, φίλοι μου, καὶ εὐγενεῖς θὰ ἦτο;
ἂν ἡ ἀθῆγᾶ σας ψυχὴ εἰς οἶκτον ἐκινεῖτο,
καὶ ἐκ τῶν τόσων δῶρων σας ἐν μόνον κἂν νὰ δώσῃ;
εἰς τόσα ἄφρανὰ πτωχὰ πρὸς ὦραν νὰ χαρῶσι!

Ἐν Πειραιεῖ, Ἰανουάριος 1885

Δ: Κ: Σ: